

Kapłani czerwonego molocha

Portugalska odpowiedź Hullowi

LIZBONA, 16 maja. — W związku z notą ministra spraw zagranicznych Stanów Zjednoczonych, wystosowaną do państw neutralnych, znany publicysta i historyk portugalski Pimenta w czasopiśmie „Esfera” żąda: „Panie Hull, na Boga, proszę nas pozostawić w spokoju!”

Pimenta zaznacza, że jeżeli Hull wzywa dziś państwa neutralne, aby nie brały na swe barki winę za przedłużenie się wojny, dostarczając materiałów ważnych pod względem wojennym wrogom Stanów Zjednoczonych, można żądać tylko, że Hull dopiero teraz doszedł do tego przekonania, a nie 3 lat temu, kiedy to Stany Zjednoczone same były jeszcze neutralne. Gdyby Stany Zjednoczone już wówczas były tak przebiegane, myślały o przedłużeniu się wojny, to już wówczas byłyby o tym przekonane, że im krótsza będzie wojna, tym lepiej dla ludzkości, gdyby Stany Zjednoczone już wówczas zachowały się odpowiednio, a nie przedłużały wojny, dostarczając materiałów jednej ze stron prowadzącej wojnę, to dzisiaj nazwisko pana Hulla błogosławionoby w setkach tysięcy rodzin. Stany Zjednoczone mogłyby wpłynąć na skrócenie wojny, ale wręcz przeciwnie podsycały one jeszcze zarzewie i dolały oliwy do ognia. Upięraly się przy wojnie, w której nie powinny były brać udziału.

Czy Papież wygłosi przemówienie w Zielone Świąt?

RZYM, 16 maja. — Z Miasta Watykańskiego nadchodzi wiadomość, że krąży tam coraz uporczywiej pogłoski o zamiarze Ojca Świętego wygłoszenia przemowy w dniu Zielonych Świąt. Przypuszcza się, że Papież zwróci się z nowym apelem do waszych państw wojnujących.

W pierwsze święto Zielonych Świąt roku 1943 przemawiał Papież na dziedzińcu Belwedera do robotników, przy czym ostrymi słowami napiętnował oszczędność jakoby on był zwolnieniem tej wojny, a nawet ją finansował. Trzy lata temu skorzystał Ojciec Święty z okazji, aby wygłosił przemówienie na temat encykliki Leona XIII „Rerum Novarum” oraz kwestii socjalnej.

14.000 domów prywatnych zniszczono w Rumunii

BUKARESZT, 16 maja. — O zniszczeniach, dokonanych dotychczas przez anglo-amerykańskie ataki bombowe na cywilnych obiektach w Rumunii, donoszą urzędnicy.

Dokonaane w czasie od dnia 4 kwietnia do 8 maja ataki anglo-amerykańskie na terenie rumuńskim spowodowały, oprócz licznych ofiar w ludziach, których liczba w miarę uprzątania gruzów stale wzrasta, uszkodzenia i zniszczenia 13.925 domów prywatnych, 47 instytucji kulturalnych, 48 szpitali i laboratoriów, 14 kościołów i cementarni oraz 21 przedsiębiorstw, nie przeliczając wyczerpujących szkod wojennych 13 proc. strat i szkód przypadających na wieś i przedmieścia.

Komisariat generalny do spraw żydowskich

BUKARESZT, 16 maja. — Uprawnienia i zadania komisariatu, podporządkowanego dotychczas podsekretariatowi stanu pracy do spraw żydowskich, przekazane zostały nowemu podporządkowanemu wicepremierowi, komisariatowi, który równocześnie otrzymał nazwę „Generalnego komisariatu dla spraw żydowskich”. W ten sposób regulowanie zarządzeń żydowskich podporządkowane zostało bezpośrednio prezydium ministrów.

Walter Lippman, 55-cio letni żyd, który już po zakończeniu pierwszej wojny światowej posiadał znaczny wpływ w Białym Domu i przy układaniu Traktatu Wersalskiego wywierał wpływ na Woodrowa Wilsona, jest uważany nadal w Stanach Zjednoczonych za dobrze poinformowanego publicystę, wobec czego artykuły dziennikarskie tegoż Lippmana zasługują na szczególną uwagę, ponieważ ma on bliskie stosunki z Białym Domem również i przy urzędowaniu tam prez. Roosevelta.

W długim artykule, zamieszczonym na łamach „Sunday Times”, Lippman wyraźnie mówi, że obecnie główną troską poli-

tyczną aliantów była za wszelką cenę zwolnić Stalina. Naczelny zadaniem wielkiej strategii aliantów — pisze Lippman — jest otworzenie sobie drogi do Sowietów, gdyż należy liczyć się z taką ewentualnością, bez naszej bardzo wydajnej pomocy, nie będzie mogła dalej prowadzić wojny, a to równałoby się dla nas katastrofie.

Droga przez Iran jest bardzo długa i nie łatwa — snuje dalej swe wywody amerykański — żydowski dziennikarz. — Poza tym istnieją jeszcze trzy drogi morskie do Sowietów: dokoła północnego cypla Norwegii, przez Baltyk i przez Dardanele. Pierwsza z tych dróg jest kontrolowana

Cele operacyjne Japończyków w Chinach

ŻANGHAI, 16 maja. — Rzecznik armii japońskiej po raz pierwszy wyjaśnił, że ofensywa, jaka rozpoczęła się w dniu 18.4 w prowincji Honan, obejmując w przeciągu trzech tygodni coraz szersze tereny, wskutek szybkiego posuwania się naprzód wojsk japońskich, tworzy część wielkiego planu operacyjnego, rozciągającego się na rozległe tereny chińskie, który urzeczywistniony zostanie w najbliższym czasie.

W dalszym ciągu wywoził rzecznik, że wspomniany plan operacyjny obejmuje cele, które pozostają nawet w związku z toczącymi się obecnie walkami w Burmie. Z tej też przyczyny ofensywa honańskie, nie można mierzyć miarą dawniejszych japońskich akcji, jakie podejmowane były w ostatnich 5 i pół lat od czasu upadku Hankau w najroźniejszych miejscach frontu japońskiego i chińskiego, posiadającego długość około 2500 km.

Wnikając w szeregów operacji w Honan, jako takiej, wywoził rzecznik, że oddział prowincji Honan, położony na północ od Żółtej Rzeki, tworzył teren przygotowany do ofensywy przeciwko drodze kolejowej z Pekinu do Hankau i przeciwko drodze kolejowej Lunghai. Z tego też rejonu armia operacyjna rozpoczęła swój marsz

pońskie jednostki zmotywowane, które oczyszczają teren, posuwając się na dobrych drogach z kierunku północnego.

Po zdobyciu linii kolejowej Pekin-Hankau, punkt ciężkości tych operacji przesunął się na kolej Lunghai, na zachód od Chengchow. Nowe formacje japońskie przeprawiły się w początkach maja w odległości około 400 km, na zachód od Chengchow przez Żółtą Rzekę i otoczyły w dniach 6-8 w południowej części 14-ej armii czungkińskiej.

Na polach wojny wschód od Lovang wojska japońskie stacjonują w 13-ta armia czungkińska. Po okrążeniu i zamknięciu Lovang wojska japońskie posunęły się dalej na zachód, poparte przez te formacje japońskie, które przeprawiły się przez Żółtą Rzekę pod Mianchin. Tym samym Czungking stracił już około 200 km, trasy kolejowej Lunghai, podczas gdy oddział tej kolei, sięgający aż do łuku Żółtej Rzeki, pozostaje pod ogniem bomb lotniczą japońską. W przeciągu trzech tygodni Czungking postradał poważną część swej szesnastej sieci kolejowej.

Czungking a alianti

NANKIN, 16 maja. — Celem załagodzenia sporów między Czungkingiem, a komunistami chińskimi odbywają się obecnie pertraktacje w Yennan w prowincji Szansi, jak donosi „Central Press Service”.

Dwaj przedstawiciele Czungkingu przybyli do Yennan, gdzie będą pertraktować z przywódcami komunistów. W związku z tym podkreślił Rako, że dziennik czungkiński „Takung Pao” ponownie uskarża się na niedostateczną pomoc wojskową od Stanów Zjednoczonych.

W latach 1943 otrzymał Czungking razem tylko 3 proc. tego, co poszło do Unii Sowieckiej. A przeciętnie Czungking należy także do aliantów. Coż może począć Czungking z tak małą ilością broni?

Amerykański bombardier spadł na miasto angielskie

GENEWA, 16 maja. — Prasa angielska donosi o upadku bombardera Stanów Zjednoczonych, obciążonego ciężkimi bombami, nad brytyjskim miastem Chichester. Upadek samolotu dokonał się w ciągu dnia tak, że świadkami tego wydarzenia było tysiące ludzi. Siła eksplozji 200 ton bomb została ciężko uszkodzona, a 40 osób porażono. Powstały też rozległe pożary w których — jak się przypuszcza — zginęli także dwaj członkowie załogi, którzy przedtem zeskoczyli na spadochronach.

przez Niemców, druga pozostaje całkowi- w ręku niemieckim. Dardanele są znaj- diają się we władaniu neutralnej Turcji. Narody neutralne — sugeruje Lippman — we własnym interesie winny zrozumieć, że utrudniając pomoc Sowietom, tym samym godzą w aliantów, gdyż w obecnej wojnie zwycięstwo nasze jest nierozdzielnie związane z zwycięstwem naszego rosyjskiego sprzymierzeńca. Po wojnie również nie będzie miejsca dla neutralnych. Turcja w wyniku Morza Śródziemnego i państwa skandynawskie nad Bałtykiem będą musieli podlegać tym, że największą racją państwa Unii Sowieckiej, wymaga, aby wszystkie szlaki wodne ku Rosji były całkowicie wolne. „Aby utrzymać te wolności — oświadczył Lippman w artykule — napisanym dla dziennika szwedzkiego „Dagens Nyheter” Dania, Norwegia, Finlandia i Szwecja musiałyby przyjąć prawne zobowiązania.

Mister Lippman, jak na prawdziwego żyda przystało, pracuje gorliwie dla zwycięstwa Moskwy. Przychodzi mu to tym łatwiej, że czyni to przy poparciu i za całkowitą aprobatą ster kierowniczych politycznych w USA. Postępowanie Wielkiej Trójki w stosunku do Europy jest zgram harmonijnie, co zostało ostatnio potwierdzone nowym faktem. Dziennik „Daily Sketch” donosi, że rząd sowiecki wyraził zgodzenie wzięcia udziału wraz ze Stanami Zjednoczonymi i Wielką Brytanią, w „przejściowym zajęciu Norwegii”, skoro ten kraj ten zostanie „oswobodzony”.

Żądania takie Moskwa miała wyrazić w wydziale doradczym do spraw europejskiej Nieabawem ma być zawarty układ trzech mocarstw w tej sprawie.

Prasa norweska, w obliczu tych perspektyw, groźnych Norwegii zniszczeniem jej bytu narodowego, zajęła zdecydowane stanowisko. Fritt Folk” wzywa naród norwesk do całkowitej jedności w tej przełomnej chwili, gdy bolszewizm zgłasza swoje pretensje na Norwegię. Dla narodu norweskiego istnieje tylko jedna alternatywa — stanąć w obronie swej egzystencji w obliczu groźby załapania przez hordy bolszewickie. — Dwunastu burmistrzów norweskich wystosowało apel do wszystkich mężczyzn i kobiet kraju; w odezwie tej powiedziano m. in.: „Byłoby zapóźno myśleć, o obronie, gdyby widzieć sowieckie wkroczyły na ziemi norweskiej. W grę wchodzić cała przyszłość naszych dzieci i byt narodu”.

Czasopismo „Adresseavis”, wychodzące w Drontheim, zwraca uwagę na to, że Stany Zjednoczone nie chcą iść w śluby Anglii ani Norwegii, lecz mogą to uczynić jedynie wojska Rzeszy Niemieckiej.

Z przeloczonych wywodów Waltera Lippmana wynika, że Waszyngton widząc, że jest to jest pościgi i Norwegia dla zapobieżenia apetytów czerwonemu molochowi zarówno Stany Zjednoczone jak i południowa Anglia zaakceptowały taki stan rzeczy, że na wypadek hipotetycznego aliantów bolszewickiego zwycięstwa sowieckiego, państwa racją stanu” będzie decydowała o losach narodów Europy. Nacisk wywierany przez anglo-amerykański na kraj neutralny w Europie, dowodzi, że Waszyngton i Londyn starają się usunąć wszystkie przeszkody z drogi marszu bolszewickiego i równać mu zwycięstwo. Nie doświadczy, że poświęcono na rzecz Kremlu kilka środków i półochłowo europejskie, teraz zamiera się oddać mu na żer i półowsey skandy- nauki.

omówiona już pokrótce o tyle, że Joanna budowała na nim swój najwspanialszy plan. Miał on polegać w ogólności na tym, że Joanna zamierzała skorzystać ze znalezionej zaproszenia i wziąć udział w balu. Spodziewała się rozwiązać w ten sposób tajemnicę i tak nagły interesujący ją węzeł, łączący Hipsa z „ta panią”.

Poza tym, przypuszczała, że spotka tam młodzieńca, choć tutaj plan nie miał określonych kształtów i nie precyzował dokładniej celu, w jakim miała go spotkać.

Były to raczej podświadome palęjczy, wyrażające jednak po przygodzie w Villège w święcie, wiosenne pędy. Niecnie oczy i myśli młodej damy. Jakże on wyglądał śmieśnie na drodze, zmoknięty jak kogut do ostatniego piórka i wykręcający swój płaszcz i marynarkę na ulicznym deszczu. Dlaczego „ona” odjechała?

I jeszcze jedno: zdjęcie przed „Złotym Łabędziem”, ten ich pierwszy pocałunek, który widziała przez okno. Zastanawiała się w jaki sposób „dotarł to zdjęcie do ręki”. Muszę je iść. Popadę do Villège i po prostu załaduję do fotografa odbitki. Uważała tę sprawę za załatwioną i była zadowolona, sama nie wiedząc dlaczego.

Skończyła wyszywanie monogramu i narzućto jej się pytanie, skąd weźmie kostium na bal maskowy?

Znalazła malowniczy strój Kolombiny, pamiętała, że pani Bocieuc bardzo go lubiła, dalej wzięła się krylnicą z ubiegłych tygodni, jak cudnie mama w niej wyglądała! Za nim odróżniła zwiewne muśliny z „kostiumu Elfa i Dobrej Wroki”, w końcu znalazła strój, który najbardziej jej się podobał: kostium wiewiórczy, ręcznie malowane kwiaty wiosenne na ciemnym, jasno-różowym jedwabiu japońskim. Przyszła przed lustrem i wyglądała w tym kostiumie, jak postać z bajki. Zasmuciła się tylko, skąd tak szybko do-

bedzie żywe kwiaty, którymi jak pamiętała Joanna z przygotowań matki, pani Bocieuc ozdabiała swoje jasne włosy. Ostatecznie postanowiła się z tym kłopotem zwrócić do Małgosi, jej sojusznicy i przyjaciółki.

Wszystko było gotowe! W południe następnego dnia wrócił z Paryża Jerzy i przywiózł pedzelki do nauki języka chińskiego.

— Zdobylem je po niesłychanych trudach! Jeszcze — oznajmił. — W całym Paryżu o tym nie słyszeli, dopiero mój stary przyjaciel Antoni odświadczył mi wiadomość, że ktoś w końcu znalazł, co początkowo zdziwił się, że choć używać pedzelków. Grunt, że mamy pedzelki!

Joanna przyjęła to bez specjalnego entuzjazmu. — Dziwnie mnie boli głowa, Jerzy.

— Wiedzione się wczoraj przeziębiałaś, malenka. Może wezwał lekarza?

— Ach, przejdzie mi samo, Jerzy. Popołudniu spędziła wspólnie i dość wesoło przed wieczorem Joanna wymówiła się siniestrymi bólami głowy, aby udać się do swego pokoju i przygotować do balu. Świeże kwiaty dostarczyła jej Małgosia, miała więc wszystko i oczekiwała zbliżającej się godziny z przypięszonym bicciem serca.

Mrok okrywał wołno pokój długimi cieniami, wsłazdwała zegara pełzną wołno, kwiaty na sukni ciemnieli i rozlewały się na różowym tle, tylko myśli pracowały gorączkowo i krew pulsowała żywiej w skroniach dziewczyny.

N. PARELL 27)

Motyle w słońcu

POWIEŚĆ

— Odwołaniem Jerzego na pociąg paryski. U nas nicma przecież połączenia. Jak się wyszywa te monogramki?

— Można i tak. Odkąd masz zamiłowanie do wyszywania monogramów?

— Zamłowania przychodzi nie wiadomo skąd, mamu. Kiedy przestanie padać ten deszcz? Tak jest smutno. Dokąd się wybierasz?

— Mam kilka spraw.

Pani Bocieuc wyszła i Joanna zastanowiła się nad tym, że mama jest od południa w muszketerskim hamorze. Równocześnie myślała o dwóch innych sprawach: jedna obracała się dokoła zaproszenia na bal maskowy u pani Soirée, znalezione w aucie i przemoczonego deszczem, które wyszło się z marynarki Hipsa.

Druga sprawa, może nawet ważniejsza w rozważaniu Joanny było dzisiejsze przedpołudnie w Villège.

Myślała o nim z jakimś tępnym bólem i nasywanic wciąż pytanie: kim jest dla Hipsa „ta pani” o smukłej sylwetce, wczoraj jak uporcezycie w te łosy. Czy jest jego żoną? Przyjaciółką? Kim nie? Nigdy ich nie widziała razem i to pierwsze spotkanie w Villège zwalnia wszystkie kracie bańki, którymi chciała się choć na moment odciąć od własnych uczuć.

zaproszenie, pozwoliła rozebrać się z płaszczem, przyjęła za swobodnym wdziękiem załoty atyp faun z rogami i pozwoliła się porwać upojni ludzi walca w górnej sali, ozdoblonej wiozkiem przed licznych wieścielbieli pani Soirée.

Szukala wśród roztańczonego tłumy znajomych postaci, przede wszystkim Hipsa. Onego i pani Soirée. Ta ostatnia otoczona pierścieniem pierłow, satyrów, paryskich apawozów z nożami przy nodcu, rozdawała swoje uśmiechy ze zwykłą północną i swobodą. Wśród grupki panów, umaló wspaniałymi na murzynów poczała też Lo niano, reprezentującego plemię Siuków. Loni był roztańczone, przetrwał jako jego czarnej białe białe plamy świecily dostojnie i gładko barymi miód, ozdabiających walczono czoło wydawał „Gwiazdy”.

Nie mogła dostrzec nigdzie Hipsa.

— Włocno — nucił jej faun, nie pozwała! wysunął jej Joannie do sąsiedniej sali. — Jest oszalejącą! Zatańczę za mną.

Wale płynął bez przerwy, cichy, narastal, barne kostiumy migotały w oczach, przechodziła się coraz nowych tancerzy, szukając nieustannie wzrokiem Hipsa.

— Hal — rozbrzmiał nagle głos tuż przy niej i analiza się w ramionach Loniego.

— Włosno! Włosno. — śpiewał Loni. — Właż, dziatem, że przyjdzieś. Wiedzialam. Kim jest mama czy córka?

— Mama. — A więc oś. Pamiętam mamę w tym stroju, przed laty, przed laty... Dziś odnowiła się odnowiła... — Mama też miała przyjeść? — Białecim, białecim. — I odnowiła? — Odnowiła! Odnowiła! — Loni, żał w tym świecie. Przypłynęły przed drugą salę i tam nie znalazła Hipsa. Wyznaczyła swoje zadanie obserwując pannę Soirée, gdyż soubite, że wyznała brunetka również oczka na tę samą osobę, która ona oczekala.

Maj 17 Srod... Zabelly... Przekuc... Zdobia... W ten stan... Zrywaj... Spr... (b) Przy... (b) Bura S

